

ခိုင်မိမိရင်

ကြွချင်ရဲ့ ခြွေလှည့်ပါရင်ရယ်

အခန်း(၁)

ခိုင်ပွင့်ဖြူ၊ နှင်းပွင့်ဖြူတို့ ညီအစ်မနှင့် မင်းသွင်ထူးသည် နှစ်နှစ်ကြီး၊ နှစ်နှစ်ငယ် အလွန်ချစ်ကြသော ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များ ဖြစ်ကြသည်။ ။

အိမ်နီးနားချင်းလည်း ဖြစ်ကြပါသည်။ ။

ခိုင်ပွင့်ဖြူ တတိယနှစ် ရူပဗေဒကို ဖြေဆိုပြီးချိန်တွင် ရုံးအုပ်ဘဝမှ အငြိမ်းစား ယူထားသော ဖခင်ဖြစ်သူ နာမကျန်း ဖြစ်လာသဖြင့် စတုတ္ထ နှစ်ကို ခိုင်ပွင့်ဖြူသည် အဝေးသင် တက္ကသိုလ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ တက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို မင်းသွင်ထူးသိသောအခါ ခိုင်ပွင့်ဖြူတို့ အိမ်သို့ ချက်ချင်း ကူးလာသည်။ ။

"မမခိုင်ကော ... မမခိုင် ... မမခိုင် ..."

"အောင်မယ်လေး ... ကုန်ပါပြီ သူများ နေကြာစေ့တွေကို ကိုကိုမင်း ရာ နှင်းပွင့်ကိုတောင် ခလုတ် တိုက်သွားတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ လို့ "

"အား မတော်လို့ မတော်လို့ မမခိုင်ကို တွေ့ချင်စိတ် လောကြီးသွားလို့ ပါ စိတ်ဆိုးပါနဲ့ ... နှင်းပွင့်နေကြာစေ့ကို ကိုကိုမင်း ပြန်လာဝယ်ပေးပါ့မယ်ကွာ"

မင်းသွင်ထူးသည် ဆံပင်ဖားလျား ချထားသော နှင်းပွင့်ဖြူ၏ ခေါင်း
မည်းမည်း လုံးလုံးလေးကို ပွတ်ကာ ချောလိုက်သည်။ ။

"အွန်း မလုပ်နဲ့ ၊ သူများ ခေါင်းလျှော်ထားတာ"

နှင်းပွင့်ဖြူက မင်းသွင်ထူး၏ လက်များကို သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ဖယ်ရှားပ
စ်လိုက်သည်။ ။

"လက်ဆေးထားပါတယ်ဟယ် နင်ကလည်း ..."

"မသိနိုင်ဘူးလေ မမခိုင်ကို တွေ့ချင်ဇောနဲ့ ... အိမ်သာသွားပြီး လ
က်မဆေးဘဲ လာတာဆို ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲ"

"ဟာ နှင်းပွင့်မကတော့ လုပ်ပြီ ... "

နှင်းပွင့်ဖြူသည် သူ့ပေါင်ပေါ်တွင် ထင်ကျန်ခဲ့သော နေကြာစေ့များ
ကို ကောက်၍ ပလတ်စတစ်အိတ် ထဲသို့ ပြန်ထည့်နေ၏။

"ဟာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ အသစ်ပြန်ဝယ်ပေးမယ်ဆို၊ ထဘီ
ပေါ်ကျတာ ပြန်ကောက်ထည့်နေ တယ်။ သူကတော့ သန့်ပါ့ဗျာ
သူများ သာဆိုရင် ပြောလို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး ..."

"အောင်မယ် ... ဒီထဘီက အခုမှ ရေချိုးပြီး ဝတ်လာတာ သန့်လွန်း
လို့ ဟိုဘက်တောင် လွန်နေသေး တယ် ..."

"အာ ... ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ နင်နဲ့ စကားစစ်ထိုး နေရတာနဲ့
လာရင်းကိစ္စတောင် ပျောက် တောက်တောက် ဖြစ်သွားတယ်။ မမခိုင်အိ
မ်မှာ မရှိဘူးလား ..."

"မရှိဘူး ..."

"ဘယ်သွားလဲ"

"ဟွန့် ဘယ်သိမှာ လဲ ... သူ့ကို နှင်းပွင့်လိုက်ထိန်းနေတာမှ မဟုတ်တာ"

"နှင်းပွင့်ရာ ... စကားကို ကောင်းကောင်း ပြောစမ်းပါ။ ဒီမှာ သူ့ကို မေးစရာ အရေးကြီးကိစ္စရှိနေလို့ ..."

"အိုး ... မသိပါဘူးလို့ ဆိုနေမှ"

နှင်းပွင့်ဖြူသည် ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

"နေပါဦး ... ခဏထိုင်ပါဦး ..."

မင်းသွင်ထူးက နှင်းပွင့်ဖြူ၏ ဖြူဖြူတုတ်တုတ် လက်ကောက်ဝတ်ကလေးကို ဆွဲချကာ ထိုင်ခိုင်းလိုက် ပြန်သဖြင့် နှင်းပွင့်ဖြူ ဆောင့်ခနဲ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

"မမခိုင် ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ မသိပေမဲ့ အိမ်မှာ ဘာတွေပြောကြတယ်၊ ဘာတွေဖြစ်ကြတယ် ဆိုတာတော့ နင်သိမှာ ပါ။ မမခိုင် နေ့ကျောင်းမတက်တော့ဘူး အဝေးသင် ပြောင်းမယ်ဆိုတာ ဟုတ်လားဟင် ... နှင်းပွင့်ဖြူ"

"ဟုတ်တယ်"

"မမခိုင်ကလည်း နောက်ဆုံးနှစ် ရောက်နေပြီပဲဥစ္စာတက်လိုက်ရင်ပြီးရော ... တစ်နှစ်ဆိုတာ ဘာကြာတာ မှတ်လို့ "

"အဲဒါ မမခိုင်နဲ့ တွေ့တော့ ပြောလေ နှင်းပွင့်ကို ပြောနေလို့ အလကားပဲ"

"နှင်းပွင့်တို့ အိမ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာအခက်အခဲမဆို ကိုကိုမင်း ကူညီနိုင်ပါတယ်ကွာ ... မမခိုင်က ကိုကိုမင်းကို ဒီအကြောင်းဖွင့်ပြောဖို့

ကောင်းတယ်"

မင်းသွင်ထူးမှာ ခိုင်ပွင့်ဖြူက သူ့ကို မတိုင်ပင်ရကောင်းလားဟု မကျေမနပ်ဖြစ်မဆုံး ရှိနေ၏။

ထိုစဉ် နှင်းပွင့်ဖြူတို့ ၏ မိခင် ဒေါ်တင်တင်မြသည် လျှော်ဖွပ်ပြီးသော အဝတ်ဇလုံကြီးကို သယ်မကာ၊ ဝရန်တာသို့ ထွက်လာ၏။

"ဟော ... မင်းမင်းရောက်နေတာကိုး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်တင်"

"ပေး ... မေမေ ... နှင်းပွင့်လှမ်းပေးမယ်"

နှင်းပွင့်ဖြူသည် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထကာ မိခင်၏ လက်မှ ဇလုံကို လက်ပြောင်း၍ ယူကာ လှေကားထစ်များ ပေါ်မှ ဆင်းသွား၏။

"လာလေ ... မင်းမင်း အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ပါဦး ..."

မင်းမင်းသည် ထိုင်နေသော လှေကားထစ်မှ ထကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည် ။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဦးသိန်းက ကိုယ်တစ်ပိုင်းကို စောင်တစ်ထည်ခြုံ လွှမ်းကာ ထိုင်နေ၏။

"မင်းမင်းပါလားကွ ... လာလာ ... မင်းအစ်မကတော့ အလုပ်လျှောက်ဖို့ ဆိုပြီး အိမ်ကနေ အစောကြီး ထွက်သွားလေရဲ့ ကွာ"

"ဟင် ... မမခိုင် အလုပ်လျှောက်မလို့ ၊ ဘာ ... ဘာအလုပ်များ လဲဟင် ... ဦးဦးသိန်း"

"မြေနီကုန်းက ဝင်းစူပါမားကတ်က ခေါ်တဲ့ ... စာရေးမအလုပ်ပဲ မင်းမင်းရေ"

"ဟာဗျာ ... စာရေးမ ဘာလုပ်မှာ လဲ ... ကျောင်းဆက်တက်ပြီး ကွန်ပျူတာတို့ ၊ L.C.C.I တို့ သင်ပြီး အလုပ်ဝင်တယ်ဆိုရင် ဟုတ်သေးတယ်ဗျာ"

"အင်း.. ဦးဦးသိန်းတို့ ကလည်း တားပါသေးတယ်ကွာ၊ သူကိုးက သိပ်စိတ်ထက်သန်နေတော့ တားမရဘူး ဖြစ်နေတယ်"

"သမီးငယ်က ကလေးစိတ် မပျောက်သလောက် သမီးကြီးက လူကြီးသိပ်ဆန်တယ်။ အိမ်အတွက် လည်း သိတတ်မှုလွန်ကဲတယ်။ သူက သူ့ညီမလေး ဆေးတက္ကသိုလ်ကို အဆင်ချောမောအောင် တက်နိုင်ဖို့ ခုကတည်းက ကြိုးစားထားမယ်တဲ့ မင်းမင်းရယ်"

ဒေါ်တင်တင်မြကပါ ဝင်ပြောလိုက်သောအခါ မင်းသွင်ထူးသည် စိတ်ပျက် အားလျှော့သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့ကျသွား၏။

"မနက်ကမင်းကို အဖော်ခေါ်သွားဖို့ မင်းမမခိုင်က မင်းကို သွားရှာပါသေးတယ်။ မင်းအိမ်မှာ မရှိဘူး ဆိုတာနဲ့ သူတစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားခဲ့တာ"

"ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဒေါ်တင်၊ ဖေဖေက သားကို ကြွေးသွားသိမ်းခိုင်းလို့ ၊ မနက် အစောကြီးကတည်းက ထွက်သွားရတယ်"

"အင်း ... မင်း မမခိုင်ကို မင်းမေမေပြောလိုက်ပါတယ်"

မင်းသွင်ထူးလည်း ဒေါ်တင်တင်မြ စကားအဆုံးတွင် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည် ။

"ပြန်တော့မလို့ လား ... အိမ်မှာ ကြာဆံကြော်ထားတယ် စားသွားဦးလေ"

"ဗိုက်ပြည့်နေလို့ မစားသေးဘူ ဒေါ်ဒေါ်တင်"

မင်းသွင်ထူးသည် ရင်တွင် လှိုက်မောစွာဖြင့် နှင်းပွင့်ဖြူတို့ ၏ အိမ် ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ ။

အဝတ်စိုတွေကို လှန်းပြီးသွားသော နှင်းပွင့်ဖြူသည် သရက်ပင်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဒန်းကိုစီးရင်း ဆီးထုပ်တစ်ထုပ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင် တရှူးရှူး၊ တဟားဟား စားနေ၏။

မင်းသွင်ထူးသည် နှင်းပွင့်ဖြူ စီးနေသော ဒန်း၏ ကြိုးကို ကိုင်ကာ နှင်းပွင့်ဖြူကို မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"နင့်ပါးစပ်က ဆိတ်ပါးစပ် ကျနေတာပဲ အစားနဲ့ ကို မပျက်ဘူး။ တော်ကြာ နေကြာစေ့ စားလိုက်၊ ဆီးထုပ်စားလိုက်၊ သရက်ပြား စားလိုက်နဲ့ ပြီးတော့ ခေါင်းမူးရတာနဲ့ ဗိုက်နာရတာနဲ့ သူ့လောက်ရောဂါထူတာလည်း ရှိဘူး"

"အား ... ဘယ့်နှယ် ဒီမှာ လာပြီး မုန်တိုင်းထန်နေရတာလဲ၊ မကျေနပ်တာရှိရင် မမခိုင်နဲ့ တွေ့မှ ပြောပါနော် ..."

"မဆိုင်ပါဘူး ... ငါက နင့်ပါးစပ် သရမ်းနေတာကို ပြောတာ"

နှင်းပွင့်မှာ အဖေတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိပါတယ်နော်"

"ဟာ ... ငါပိတ်တီးလိုက်ရရင် သေတော့မှာ ပဲ။ စကားပြောတာ အဓိပ္ပာယ်ဘယ်ရာက်လို့ ဘယ်ပေါက် မှန်းမသိဘူး။ မနက်ဖြန် သန်ဘက်ပဲ ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ဖြစ်ရတော့မယ်"

နှင်းပွင့်ဖြူသည် ပါးစပ်ထဲတွင် ဆီးသီးလုံးကလေးကို ငုံကာ ဇက်ပုထားနေ၏။

"နင့်အနားနေရင် အချင်းများ နေရတာနဲ့ ပြီးနေတာပဲ၊ အိမ်ပြန်ပြီး အိပ်တာပဲကောင်းတယ်"

မင်းသွင်ထူးသည် နှင်းပွင့်ဖြူ၏ ဒန်းကို တစ်ချက်ဆောင့်လွှဲခဲ့ပြီး သူတို့ ခြံနှင့် နှင်းပွင့်ဖြူတို့ ခြံကြား ဖောက်ထားသော မလွယ်ပေါက် တံခါးကလေးဆီသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးများ ဖြင့် လျှောက်သွားပါတော့သည်။ ။

"ဟွန့် ... ငါ့နားဘယ်နေချင်မှာ လဲ၊ သူနေချင်တာက မမခိုင်အနားမှာ ကိုး။ မမခိုင်ကို ဆိုရင်တော့ သူ့မျက်နှာက ချိုမြနေတာပဲ၊ မကျေနပ်ပါဘူး။ သူ့ကို မုန်းလို့ ရရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ"

နှင်းပွင့်ဖြူသည် သူက မင်းသွင်ထူးကို အရေးပေး ခင်တွယ်ချင်သလောက် မင်းသွင်ထူးက သူ့ကိုဆိုလျှင် ဖုတ်လေသည့် ငါးပိ ရှိလေသည်မှ ပင် မထင်သောကြောင့် ရင်ထဲတွင် နာကျင်နေမိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် သူသည် မင်းသွင်ထူးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိလေတိုင်း တမင် ခွတိုက်ပစ် နေတတ်သည်။ ။

အခန်း (၂)

ခိုင်ပွင့်ဖြူသည် သူ့ခြံထဲက မရန်းပင်ပေါ်သို့ ခါးထောက်၍ တမော့မော့ကြည့်နေသော မင်းသွင်ထူးကို တွေ့ရလျှင် စီးလာသော ဆိုက်ကားကို ရပ်တန့်စေကာ ကပ္ပာကယာ ဆင်းလိုက်သည်။ ။

"မင်းမင်း ... မင်းမင်းရေ"

သူသည် ဝမ်းသာအားရ မင်းသွင်ထူးကိုခေါ်ရင် ခြံဆီသို့ လျင်မြန်စွာ လျှောက်နေ၏။

မင်းသွင်ထူးသည် မျက်နှာထား တင်းတင်းကြီးနှင့် ခိုင်ပွင့်ဖြူကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို လွှဲပစ်လိုက်သည်။ ။

"ဟင် ... မင်းမင်းဘာဖြစ်လို့ လဲ"

မင်းမင်း၏ အမူအရာကို ခိုင်ပွင့်ဖြူ အံ့အားသင့်သွားရပါ၏။

ခြံတံခါးကလေးကို လက်လျှိုကာဖွင့်ပြီး မင်းသွင်ထူး၏ အနီးသို့ ခိုင်ပွင့်ဖြူ ရောက်ရှိသွားကာ သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။ ။

"ဖယ်စမ်းပါဗျာ"

"ဟင် ... မင်းမင်း ... မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မမခိုင်ကိုပြောစမ်း ... ပြောစမ်း"

"လူကို ထမင်းရည်ပူလို အထားခံရတာ နာတယ်ဗျာ ..."

"ဘာလဲ ထမင်းရည်ပူ မမခိုင်ကို ရှင်းအောင်ပြောစမ်း ... မင်းမင်း"

"မမခိုင် ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ တခြားကိစ္စတွေမှာ ဆိုရင် မမခိုင် မင်းမင်းကို မတိုင်ပင်ဘဲ ဘာမှ လုပ်ခဲ့ဘူး။ ခုကိစ္စမှာ ကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး လုပ်သွားရတာလဲဟင် ပြောစမ်းပါဗျာ ..."

"ဪ ... မင်းမင်းက မမခိုင် အလုပ် သွားလျှောက်တာကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာကိုး ... အင်းလေ ... ဒီလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ တော့ မမခိုင် စဉ်းစားမိသားပဲ၊ မင်းကိုဖွင့်တိုင်ပင်ရင် မင်းက မမခိုင်ကို ကပြက် ကယက် လုပ်တော့မှာ မမခိုင်သိနေသလိုပဲ"

"စေတနာ အပြည့်ပါတဲ့ ကပြက် ကယက် ပဲဖြစ်မှာ ပါ မမခိုင်"

"ဟုတ်ပါတယ် ... ဒါလဲ မမခိုင်သိနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမင်းရယ် ... မမခိုင်တို့ ရဲ့ အိမ်တွင်းရေး ပြဿနာတွေမှာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ ရှိပါလျက်နဲ့ မင်းကို ဒုက္ခမပေးချင်ပါဘူး ကွာ။ မမခိုင်အလုပ်ဝင်ဖို့ ကိစ္စကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ ညီမလေး နှင်းပွင့်ဖြူကို သင်ပေးရမယ့် ပညာရေးခရီးက တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ် မဟုတ်ဘူး မင်းမင်း.. ရေရှည်သွားရမယ့် ခရီးတစ်ခုအတွက် မမခိုင်ခုကတည်းက အရှိန်ယူထားဖို့ လိုတယ်။ အဲဒါကြောင့် ပါ"

"မမခိုင်ရာ ... ထမင်းရည်ပူ လျှာမလွှဲချင်စမ်းပါနဲ့ ... မင်းမင်းတို့ မှာ ကျိုကျိတ်က မချမ်းသာပေမဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကူညီရှင်းပင်း နိုင်တဲ့ အင်အားတော့ ရှိပါသေးတယ်။ ဒီတစ်နှစ်ကလေး ကျန်တော့တာ နေ့ကျောင်းပဲ ဆက်တက်လိုက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ ... အခုတော့"

"မင်းမင်းရယ် ... တစ်နှစ်ဆိုလည်း တစ်နှစ်ပဲ ... ကုန်သွားတဲ့ အချိန်

တွေကို ပြန်အလျော်မရနိုင်ဘူး။ မမခိုင်က ဘွဲ့ရတဲ့ အထိ ပညာမသင် တော့မှာ မှ မဟုတ်တာကွာ"

"ကဲပါဗျာ အချင်းများ နေလဲ အပိုပဲ၊ မမခိုင် ခုဗျူးခဲ့ပြီမဟုတ်လား ။ ဘာတဲ့ အဖြေက ..."

"တနင်္လာနေ့ကစ အလုပ်ဆင်းရတော့မယ် မင်းမင်း"

ခိုင်ပွင့်ဖြူသည် ကြည်လင်လာသော မျက်နှာကလေးဖြင့် မှုန်မှိုင်း နေသော မင်းမင်း၏ မျက်နှာကလေးကို ကြည့်ကာပြောလိုက်သည် ။

"ကောင်းပါတယ် ... ကောင်းပါတယ် ... ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်မှာ လူ သစ်၊ မိတ်ဆွေသစ်တွေနဲ့ တွေ့ပြီး မမခိုင် သိပ်ပျော်မယ်ဆိုတာ မင်းမင်း သိတယ်"

"ဟယ် ... မင်းမင်းရယ် ... မမခိုင်က ပျော်ဖို့ သွားအလုပ်လုပ်မှာ မှ မ ဟုတ်ဘဲကွာ ... မင်းတော့ အတွေး တွေချော်နေပါပြီ ... လာ လာ ... အိမ်လိုက်ခဲ့ မေမေတို့ ဖေဖေတို့ မမခိုင်ကို မျှော်နေကြရော့မယ်"

"မလိုက်ဘူး ... သွားတော့"

"လိုက်ပါကွာ ... မင်းမင်းကလည်း "

ခိုင်ပွင့်ဖြူသည် မင်းသွင်ထူး၏ လက်ကိုဆွဲလိုက်သည် ။ မင်းသွင်ထူး က ပြန်ရပ်လိုက်သည် ။

"ကဲ ... မလိုက်ရင်လည်း နေတော့ ... မမခိုင်တော့ ပြန်ပြီ နေ့ခင်း ကြ က်ခြေနီသုပ် စားချင်ရင်လာ၊ မစားချင်ရင် မလာနဲ့ ။ နောက်မှ မခေါ်ရ ကောင်းလား ဆိုပြီး အပြစ်မတင်နဲ့ ။ ဒါပဲ"

ခိုင်ပွင့်ဖြူသည် မင်းသွင်ထူး၏ အနီးမှ ခွကာ မလွယ်ပေါက်ကလေး

မှ သူ့အိမ်ဘက်ဆီသို့ ကူးခဲ့တော့ သည် ။

"ဟော"

"မမခိုင် ပြန် လာပြီ"

ဒန်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသော နှင်းပွင့်ဖြူသည် သူ့အစ်ကိုကို တွေ့ရလျှင် ခုန်ဆင်းကာ ဟောက်လိုက်သည် ။

"အိတ်ထဲက ဘာတွေလဲ"

"ညီမလေး နှင်းပွင့်စားချင်တယ် ဆိုတဲ့ ကြက်ခြေနီသုပ် ဝယ်ခဲ့တာ လေ"

"အား ... ဂွတ်ရှယ်ပဲ"

နှင်းပွင့်ဖြူ ခုန်ဆွဆွကလေး ဖြစ်သွားသည် ။

"မင်းမင်း ဒီနေ့ ဒီဘက်ကိုလာသေးလား"

"လာတယ် ... မျက်နှာကြီး စူပာလို့ ..."

"ဒီကောင်လေးက မမခိုင် အလုပ်လုပ်မှာ ကို အတော့်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ်"

"ဖြစ်မှာ ပေါ့ မမခိုင်ရဲ့ ၊ မမခိုင်အလုပ်လုပ်ရင် တစ်ယောက်ယောက် နဲ့ တွေ့ပြီး စွံသွားမှာ ကို သူက တွေးပြီး အူတိုနေတာ"

"ဟယ် ... သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ"

"အဟင်း ... သူက မမခိုင်ကို ကျိတ်ပိုးနေတာဆိုတော့ မီးတောင်ကြီး ဝမ်းထဲမျိုချထားသလို ဖြစ်နေမှာ ပေါ့ ..."

"ဟဲ့ ညီမလေး မဟုတ်တာမပြောနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ကြားသွားရ

င် မကောင်းဘူး ..."

"မမခိုင်ရယ် ... ကြည့်သောသူ မြင်၏ တဲ့ ။ မမခိုင်က ဘာမှ မသိပေမဲ့ ဘေးကထိုင်ကြည့်နေတဲ့ နှင်းပွင့်ကတော့ အားလုံးကို သိနေ၊ မြင်နေတယ်။ မမကို ကိုကိုမင်းက ကြိုက်နေတာ မမခိုင်ရဲ့"

"ဟင်း မဟုတ်ဘူး ၊ မဟုတ်ဘူး ... ဒီလိုမဖြစ်သင့်ဘူး။ သူ့ဘက်က ဘယ်လိုပဲ သဘောထားထား မမခိုင်ကတော့ သူ့ကို မောင်လေးတစ်ယောက်လိုပဲ ခင်တယ်။ ချစ်တယ်၊ တစ်သက်လုံးလည်း ဒီအတိုင်းပဲ သွားမှာ ပဲ။ ကဲ... လာ ... လာ ... အပေါ်တက်ရအောင်၊ မမခိုင် အလုပ်ရခဲ့ပြီ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေတော့ ဝမ်းသာမှာ ပဲ"

ညီအစ်မနှစ်ယောက် အိမ်ပေါ်သို့တက်ခဲ့ရာ၊ မိခင်နှင့် ဖခင်ဖြစ်သူကို ဧည့်ခန်းထဲတွင် တွေ့ရှိကြလေ သည် ။

"ဟော ... သမီးကြီးပြန် လာပြီပဲ ..."

"မောင်ဇေယျာနဲ့ တွေ့ခဲ့ရဲ့ လား သမီး"

"တွေ့ခဲ့ပါတယ် မေမေ၊ အားလုံးပဲ အဆင်ပြေပါတယ်။ အလုပ်ရှင် သူဌေးက ကိုယ်တိုင် မစစ်အားလို့ အစ်ကိုဇေယျာကိုပဲ လွှဲလိုက်လို့ သမီးအတွက် ပိုအဆင်ပြေသွားပါတယ် မေမေ"

"ဟန်ကျလိုကတာ၊ ဒါ သမီးကုသိုလ်ပဲ သမီးရေ ..."

"အလုပ်ဘယ်တော့ ဆင်းရမတဲ့ လဲ.. သမီးကြီး ... ဟင်"

"တနင်္လာနေ့ စဆင်းရတော့မယ် မေမေ"

"အိုး ... မြန်လှချည်လား ..."

"သူတို့ လူသိပ်လိုနေတာဆိုတော့ မြန်မြန်ပဲ ဆင်းခိုင်းလိုက်တယ်။

သမီးက အလုပ်ဝင်ဝင်ချင်း တစ်ပတ် သင်တန်းတက်ရဦးမှာ ရှိသေးတယ် မေမေရဲ့ ။ အလုပ်ချိန်က ကိုးနာရီကနေ ညနေ ငါးနာရီဆိုတော့ သမီးနေ့တိုင်းတော့ ထမင်းဘူးယူရမှာ ပဲ မေမေ"

"အိုး.. ယူရမှာ ပေါ့။ မေမေ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးမယ် သမီး၊ စိတ်အေးအေးနေ"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

ခိုင်ပွင့်ဖြူသည် နံနက်စာ ထမင်းကို စားသောက်ပြီးသည် နှင့် သူ့အိပ်ခန်းသို့ပြန်လာကာ သူ့အဝတ် အစားကလေး များကို အ လုပ်သွား အလုပ်လာဝတ်ဖို့ ရွေးထုတ်နေလိုက်သည် ။

"မမခိုင်တို့ က အလုပ်ထဲမှာ ယူနီဖောင်း ဝတ်ရမှာ ဆိုတော့ အဝတ်အစား သက်သာတာပေါ့နော်"

"ဟုတ်တယ် ညီမလေး ... ကိုယ်ဝတ်ချင်ရာ ဝတ်ဆိုရင် အလုပ်ထဲမှာ အပြိုင်အဆိုင်တွေ ရှိချင်ရှိ နေဦးမှာ အခုတော့ အေးရော ... မမခိုင်တော့ ဝတ်စုံ ဝတ်ခိုင်းတာကို ကြိုက်တယ်"

"မမခိုင်တို့ အလုပ်ကို နှင်းပွင့်လိုက်လို့ ရလားဟင်"

"ရမှာ ပါ.. မမခိုင် အလုပ်လုပ်ရတာ နေသားကျသွားရင် ညီမလေးကို ခေါ်သွားမှာ ပါ"

"ဘာတွေရောင်းလဲဟင်"

"အိုး ... စုံနေတာပဲ .. လူသုံးကုန်၊ စားကုန်၊ အဝတ်အစား၊ ရယ်ဒီမိတ် ၊ အိုးခွက်ပန်းကန်၊ အလှကုန် အား ... စုံမှ စုံ ညီမလေးရေ"

"ဆိုင်ခန်းကြီးကလည်း ကြီးမှ ကြီးပဲ အပေါ်ထပ်၊ အောက်ထပ်ကို

ရွှေလျားစက်လှေကားနဲ့ ဆက်ထားတာ မမခိုင်ဖြင့် စက်လှေကား တစ်ခါမှ မစီးဖူးတဲ့ လူဆိုတော့ စီးရတာ ရင်တွေတုန်လိုက်တာ အရမ်းပဲ၊ မမခိုင်ရဲ့ ရုံးခန်းက ကုန်တိုက် အပေါ်ထပ်မှာ ဆိုတော့ နေ့တိုင်း စီးရင်းနဲ့ တော့ အကျင့်ဖြစ်သွားမှာ ပါ ..."

"အိမ်ရှင်တို့ ဗျို့ အိမ်ရှင်တို့ ..."

"ဟော ... ကိုကိုမင်း အောက်ကနေ ခေါ်နေတယ်"

ခိုင်ပွင့်ဖြူသည် ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲ ညွှတ်လိုက်သည်။ ။

"သူ ကြာကြာစိတ်မကောက်တတ်ပါဘူး။ အလကား ကောင်လေး"

"အိမ်ရှင်တို့ ..."

နှင်းပွင့်ဖြူသည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ အပြေးကလေးသွားကာ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ပါးစပ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကာ၍ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ မော့ကြည့်ကာ တကြော်ကြော်ခေါ်နေသော မင်းသွင်ထူးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"အာပြကြီးနဲ့ ခေါ်မနေနဲ့ ၊ ဖေဖေအိပ်နေတယ်။ အိမ်တံခါးဖွင့်ထားတယ် ... တက်ခဲ့"

"တံခါးများ ပိတ်ထားသလားလို့ ပါ ခင်ဗျား ..."

မင်းသွင်ထူးသည် မျက်စိမှိတ်၍ လျှာထုတ်ပြသော နှင်းပွင့်ဖြူကို လက်သီးဆုပ်ပြကာ လှေကားဆီသို့ အပြေးကလေး ထွက်ခွာသွားသည်။ ။

နှင်းပွင့်ဖြူတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် အိပ်ခန်းတံခါးကိုပိတ်ကာ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ။

"လက်ဖက်သုပ်ပြီးပြီလား"

လှေကားထိပ်သို့ ရောက်လာသော မင်းသွင်ထူးက ဖွင့်ထားသောတံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လာရင်းမေး လိုက်သည်။ ။

"ဘာကြာတာမှတ်လို့ ... ခုသုပ်လိုက်ရုံပဲ ... ထိုင်"

"ဟွန်း ... သူများကိုတော့ ပြောတယ်။ အစားပုပ်သလေး ဘာလေးနဲ့ သူ့ကျတော့ အစားနဲ့ မျှားရင် နှစ်ခါ မခေါ်ရဘူး ရောက်လာတာပဲ"

"အေး ... တွယ် တွယ် နင်ကတော့ အကွက်မိရင် တွယ်ဖို့ ပဲ

"

"နင်တို့ နှစ်ယောက်ဟာလေ တွေ့လိုက်ရင် ခွေးနဲ့ မျောက်ကျနေတာပဲ တည့်ကိုမတည့်ဘူး"

"မမခိုင် နှင်းပွင့်က မျောက်နော်"

"အေး အေး နင်ငရဲကြီးမှာ မကြောက်ဘူးလား ငါက နင့်ထက် နှစ်နှစ်ကြီးတယ်နော်.. နှင်းပွင့်.."

"အသက်ကိုတော့ ရှိသေပါတယ် လူကိုတော့ ဆောရီးပဲ"

"မမခိုင် ... မမခိုင်ညီမက ချောမရ၊ ခြောက်မရနဲ့ ဘာလေးမှန်းမသိဘူး မုန်းဖို့ ကောင်းလိုက်တာ"

"မုန်းပါ ... မုန်းပါ သူများကို ကိုကိုမင်း မုန်းဖို့ သက်သက် မွေးလာတာပဲလို့ သဘောထားလိုက်.."

"ဟယ် တော်ကြတော့ ... တော်ကြတော့ နင်တို့ နှစ်ယောက် စကားရည်လုနေတာနဲ့ လူကြီးတွေ နိုးကုန်ကြလိမ့်မယ်။ ရော့ ... မင်းက စာစောင်ဖတ်နေ၊ နှင်းပွင့်က ရေနွေးကြမ်းဖောက် မမခိုင်က လက်ဖက်

သုပ်မယ် ... လာ"

ခိုင်ပွင့်ဖြူသည် ညီမဖြစ်သူ လက်ကိုဆွဲကာ မီးဖိုဆောင်ဆီသို့ ခေါ်
ဆောင်လာခဲ့တော့သည်။ ။
